

Sobreviure al Nadal

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrí, Josep Gifreu, Alex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Miriam Diez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Òscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Rafà Gil

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

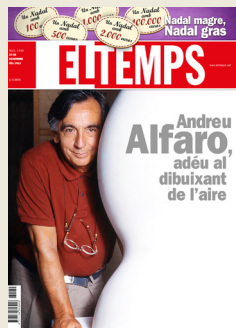
Les polítiques públiques que afecten l'economia no l'encerten. La Unió Europea ha adoptat la recepta d'Angela Merkel —que és la que els alemanys consideren majoritàriament vàlida—, que pretén rescalfar l'economia amb dipòsits freds. Control estricte de l'emissió de moneda i de la inflació, contenció severa del dèficit públic i, per tant, de la despesa, reformes estructurals que abarateixen la mà d'obra amb la intenció de fer més competitiu els productes industrials... són alguns dels puntals que pretenen resoldre una crisi que sembla no cedir. D'aquesta manera, es dona la paradoxa que les polítiques severes que proposen i imposen els estats del nord de la UE han de ser acceptades resignadament pels estats del sud, que són els que més pateixen la crisi. Perquè és el nord el que garanteix que el deute públic del sud no s'acabi d'ensorrar del tot i arrossegui, amb ell, l'artefacte comunitari que tants anys i tants esforços ha costat d'alçar.

És possible una altra política? Com més a l'esquerra se situen les diferents opcions polítiques, les propostes econòmiques són més radicals en el rebuig d'una política que consideren contraproductiu i nefasta. La realitat sembla donar-los la raó. Les restriccions tan marcades no han fet més que endurir la crisi a Grècia, a Portugal o a Espanya. Només la contenció *tecnòcrata* de Mario Monti sembla haver donat algun resultat positiu a Itàlia. Com sempre, les afirmacions rotundes són incertes, perquè absolutament ningú sap què hauria passat —què passaria a partir d'ara— si Alemanya i els seus aliats econòmics cedissin i acceptessin les teories que proposen molta més relaxació en el control dels grans indicadors econòmics.

Però, sigui com sigui, el que queda ben clar i és del tot irrefutable és que el consum se n'ha ressentit, i molt. Resulta del tot ingenu considerar que eliminar la paga de Nadal de centenars de milers de funcionaris no tindrà un efecte immediat en l'economia. El cercle viciós s'ha fet evident. La restricció per ara només provoca sous més baixos i més atur, i els sous més baixos i l'atur redueixen el consum i compliquen la subsistència a milers de botiguers i autònoms. Per això, aquesta setmana hem volgut proposar una revista diferent. Un especial de Nadal pensat per a totes les economies. Per a fer més fàcil les compres —necessàries perquè tradició cultural i supervivència econòmica obliguen— i, amb una mica de bon humor, per a imaginar què podríem fer amb uns recursos cada vegada més de somni.

Un bon desig seria que aquests dies tothom qui pugui intente viure les festes amb la bona voluntat necessària també per a superar les adversitats que ara ens les condicionen.

Als nostres lectors

Torsimany de metalls

L'expressió, fixada i cantada per Raimon, és la que millor defineix el caràcter d'Andreu Alfaro, una de les figures més importants que ha donat l'art del segle XX. Alfaro va morir divendres passat i va ser enterrat en una intimitat que només va trencar la presència d'algunes figures polítiques institucionals. Moltes menys de les que hi haurien d'haver assistit. L'artista desaparegut deixa com a llegat vital un xarxa d'escultures públiques que cobreix de punta a punta els Països Catalans. I un art més íntim que cal redescobrir. Juntament amb

un compromís cívic i nacional que sempre el va definir. Aquest número inclou un especial que pretén ser l'homenatge mínim necessari a Andreu Alfaro, amic, torsimany de metalls i de sensibilitat.